

Днитѣ вървѣли единѣ слѣдѣ други и мечката имѣ носила храна. Нито каранѣе, нито закачки е имало вече по между имѣ . . . Често пѣти мечката водила своитѣ мечета на расходка изѣ гората. Близо до ямата имало потокѣ, въ който мечката кѣпала своитѣ меченца, а Янко си грибялѣ тамѣ съ шапката вода . . . Върви мечката съ своитѣ меченца,—върви и Янко слѣдѣ тѣхѣ. Остане ли на задѣ, мечката го хване съ широкия си рунтавъ кракѣ и тласне при мечетата, като че иска да му каже: „кѣдѣ оставашѣ? — не се будали!“ Така живѣхѣше и полегка-легка Янко свикнѣ съ мечкитѣ въ гората . . . Всичко било хубво, но едно зло: гдѣ да се скрие отѣ дѣжда. Често пѣти се случаваше на Янка да трепери отѣ студѣ, измокренѣ, съ испокѣсана дрѣха, залѣпнѣла на гърбѣтъ му... Свие се Янко при мечетата, стопли се и стане му добрѣ . . . Често пѣти му дождавало на умѣ за баща, за майка, за улицата въ тѣхното село, гдѣто той е тичалѣ и игралѣ по-цѣли дни . . .

III.

Изминѣ се лѣтото и настѣпи дѣждовната Есень. Мечетата пораснѣхѣхѣ и почнѣхѣхѣ да си търсѣхѣтъ жилище за да прѣспѣхѣтъ прѣзѣ зимата. Вървиѣхѣ мечкитѣ и Янко слѣдѣ тѣхѣ . . . Една утрина мечката дълго врѣме ги водила изѣ гората и излѣзохѣ и кѣмѣ края, отѣ гдѣто се виждаше полето. Янко се зарадва --- той позна пѣтя и видѣ отдалечѣ кѣщата на дѣда Недѣлка. Мечката постоя и трѣгнѣ обратно за въ гората. Янко захванѣ да вика колкото го гласѣ дѣржи . . . Мечката се спрѣ уплашена и се огледа на около. Янко почнѣ да вика още по-силно. Селянитѣ които вършѣхѣхѣ на близкитѣ хармани, чухѣ викѣтъ.

— Нѣкой като че вика—казваше единѣ отѣ тѣхѣ.

— Така ли? Трѣбва да е нѣкой изгубенѣ човѣкъ изѣ гората.